

1

100 na 100
Muzyczne dekady
wolności

Program

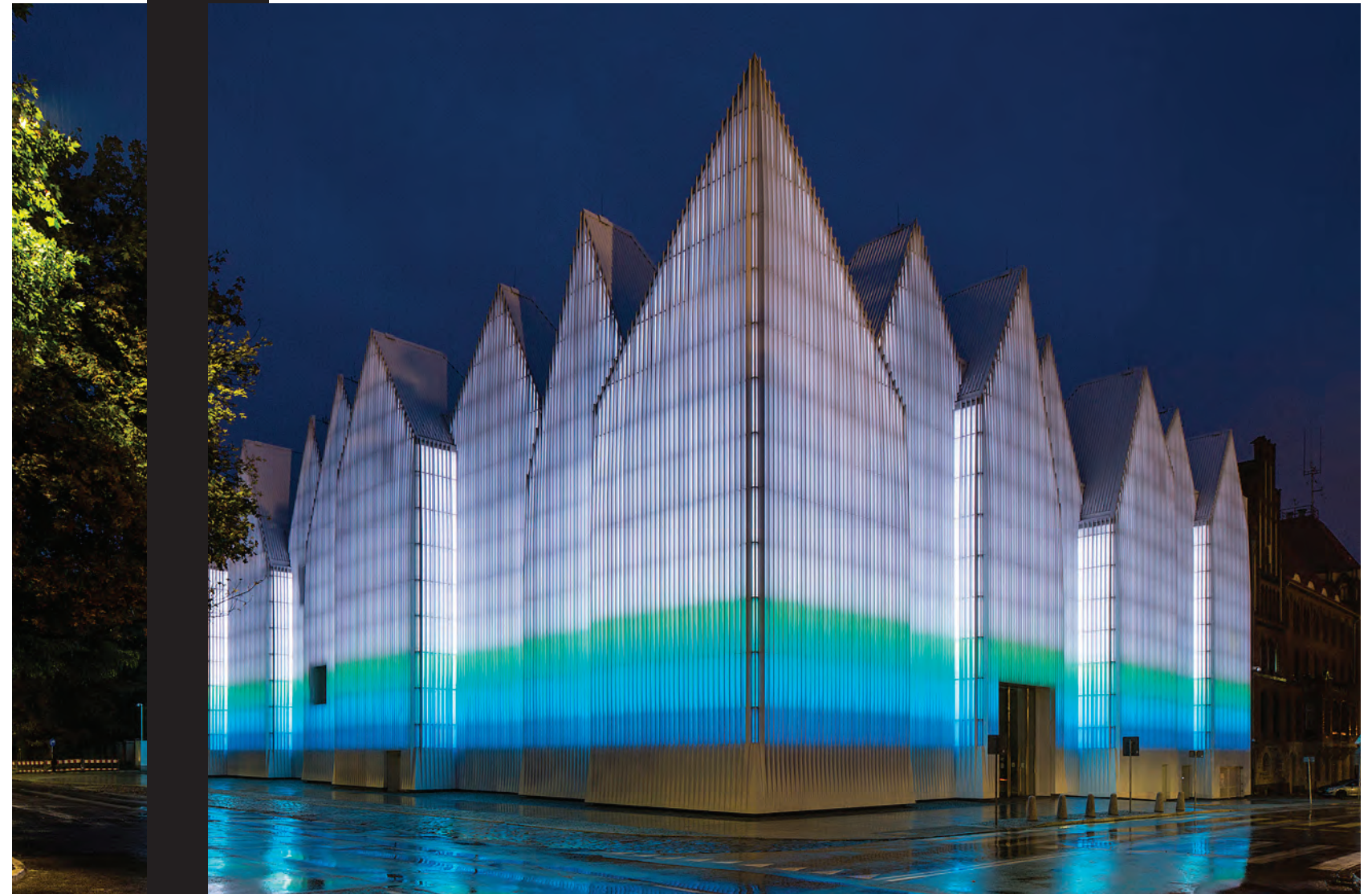

1

PWM
EDITION

11.11
godz. 17:00

**Filharmonia im. Mieczysława
Karłowicza**
ul. Małopolska 48
Szczecin

Henryk Mikołaj Górecki
(1933–2010)

*III Symfonia „Symfonia
pieśni żałosnych”* op. 36

- 1. Lento, sostenuto tranquillo ma cantabile
- 2. Lento e largo, tranquillissimo-cantabilissimo-
-dolcissimo-legatissimo
- 3. Lento, cantabile-semplice

Elżbieta Szmytka (sopran)
Jerzy Maksymiuk (dyrygent)
Orkiestra Filharmonii w Szczecinie

„*Symfonia* składa się z trzech pieśni. Pierwsza – najdłuższa (ok. 27 minut) – to ścisły kanon przerwany inwokacją sopranu. W temacie kanonu wykorzystałem fragment pieśni kurpiowskiej ze zbiorów ks. Władysława Skierkowskiego. Pieśń druga – najkrótsza – jest rodzajem lamentacji o prostej budowie ABABC. W pieśni trzeciej zastosowałem wariacyjne opracowanie autentycznej melodii ludowej z Opolskiego, ze zbiorów Adolfa Dygacza. *Symfonię* dedykowałem mojej żonie. Czas trwania około 55 minut”. Odautorski komentarz do słynnej *III Symfonii* (1976) Henryka Mikołaja Góreckiego, który mogli przeczytać świadkowie polskiego prawykonania utworu, 25 września 1977 roku podczas Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień, zaskakuje oschłym i technicznym językiem opisu. Kompozytor wspomina jedynie

źródła muzycznych cytatów, brakuje choć jednej wzmianki o wykorzystanych tekstach słownych, nie wspominając o emocjach czy przesłaniu dzieła. Jeszcze jeden brak dał się silnie odczuć tamtego dnia: nieobecność kompozytora w sali koncertowej Filharmonii Narodowej w Warszawie. Górecki niezadowolony z przebiegu prób na czas koncertu zdecydował się zostać w hotelu i dopiero tam, po wykonaniu, odwiedzili go uczniowie i przyjaciele, by zrelacjonować przebieg koncertu i złożyć gratulacje. Trudno dziś spekulować, czy to właśnie niezbyt udane wykonanie, czy też radykalne uproszczenie języka muzycznego przez Góreckiego stało się przyczyną mieszanego odbioru dzieła wśród krytyków. Obok opinii hiperentuzjastycznych, okrzykujących utwór „arcydziełem, stawiającym twórcę w rzędzie geniuszy” (Andrzej Chłopecki) pojawiły się recenzje sceptyczne,

zarzucające kompozytorowi „ostentacyjną prostotę materiałową i negację «kunsztu»” (Olgiere Pisarenko) czy nazywające zastosowaną przez kompozytora redukcję materiału muzycznego „*reductio ad absurdum*” (Tadeusz Zieliński). Zygmunt Mycielski pojednawczo wskazywał, że dzieło Góreckiego jest jak woda, której albo można się powściągliwie napić, albo do niej wskoczyć. „Kogo to nie znuży, tego zachwyci” – podsumował Mycielski, który sam siebie zaliczył do tej drugiej kategorii.

Zanim jednak dzieło zostało po raz pierwszy na żywo zaprezentowane polskiej publiczności, do Polski dotarła taśma z nagraniem utworu z kwietniowego prawykonania na festiwalu w Royan. Nagranie prezentowane było wcześniej we wrześniu na Spotkaniach Muzycznych w Baranowie Sandomierskim, trafiło też do Polskiego Radia, a *III Symfonia*

zyskiwała sobie coraz szersze grono zwolenników. Tadeusz Kaczyński upatrywał źródeł jej popularności w wykorzystaniu przez kompozytora folkloru i śpiewów religijnych, dzięki którym „wchodzimy w tę muzykę łatwo i czujemy się w niej, jak w ciepłym domu”. „Swojskie” wytłumaczenie fenomenu *III Symfonii* wkrótce przestało wystarczać, gdy utwór zdobywał coraz szersze uznanie na świecie, pojawiał się w filmie (po raz pierwszy w *Police* Maurice’a Pialata z Gérardem Depardieu i Sophie Marceau z 1985 roku), wykorzystywany był także w muzyce rozrywkowej. Eksplozja popularności dzieła nastąpiła w 1992 roku wraz z wydaniem na płycie wytwórni Elektra Nonesuch wykonania *Symfonii* z Dawn Upshaw i London Sinfonietta pod kierunkiem Davida Zinmana. Album sprzedał się w rekordowym nakładzie miliona egzemplarzy, a utwór Góreckiego piął się na szczyty radiowych list przebojów po obu stronach oceanu. Zaskoczony, ale i szczęśliwy z powodzenia swojej muzyki Górecki komentował, że „może coś w tej muzyce jest”, co trafia do każdego człowieka. W tym momencie warto wreszcie poruszyć kwestię wykorzystanych przez kompozytora tekstów, choć w kontekście nieobecności ciekawsze wydaje się wspomnienie o tych, których ostatecznie w swoim

dziele nie zawarł. Górecki planował poprzedzić swój utwór wstępem i zamknąć zakończeniem. Rozważał wykorzystanie dwóch tekstów – fragmentu Psalmu 94: *Lud Twój, Panie, poniżyli i dziedzictwo Twoje utrapili, wdowę i przechodnia zabili, sieroty pomordowali* oraz fragmentu z *Żywotów Świętych* Piotra Skargi kończącego się słowami *błogosławione męczeństwa wasze, które się taką zapłatą nagradzają*. Obydwa teksty dotyczą pewnej zbiorowości i sytuaowałyby „żałosny” charakter *Symfonii* w kontekście wielkich społecznych dramatów XX wieku. Zamiast tego kompozytor skupił się na trzech prywatnych lamentacjach: fragmencie *Lamentu świętokrzyskiego* z XV wieku, napisie wyskrobanym przez osiemnastoletnią Helenę Błażusiakównę w celi katowni Gestapo, mieszczącej się w Hotelu „Palace” w Zakopanem oraz pieśni ludowej z Opolszczyzny *Kajze mi się podziół mój synocek miły?* Każdy z tych tekstów dotyczy więzi matki i dziecka w sytuacji utraty: lament Maryi pod krzyżem Syna, słowa pocieszenia kierowane w godzinie kaźni przez córkę do matki oraz rozpacz matki za synem, który zginął w powstaniu. Dla Góreckiego motyw utraty w relacji matki i dziecka był aż nadto dobrze znany. Gdy kompozytor miał zaledwie dwa lata, zmarła jego matka, a poczucie jej nieobecności towarzyszyło mu

do końca życia. Odziedziczone po matce pianino zajmowało ważne miejsce w jego domu, a kompozytor miał się nawet wyrazić, iż ma nadzieję, że w godzinie śmierci matka wyjdzie mu na spotkanie. Postać matki stała się dla Góreckiego uosobieniem wszelkiego dobra i utraconej szczęśliwości dzieciństwa, lecz także ważnym motywem w twórczości. Poświęcił jej dwa utwory: *Trzy pieśni* op. 3 oraz *Ad Matrem* op. 29. W drugim z tych utworów, poprzez wykorzystanie tekstu sekwencji *Stabat Mater*, dochodzi do swoistego złączenia obrazu matki z obrazem Maryi, matki Boga. Liczne w katalogu kompozytora kompozycje maryjne mogą być zatem uznane za dalsze rozwinięcie motywu matki w jego twórczości. Wątku na tyle istotnego, że autor kanonicznej monografii Góreckiego, Adrian Thomas, rozpoczyna swoją książkę od słów „Otylia Górecka zmarła 6 grudnia 1935, w dniu drugich urodzin syna”...

W tym miejscu warto powrócić do muzyki, bowiem to nie trzy lamentacyjne teksty śpiewane w nieznanym i dziwnie szeleszczącym języku zaważyły o międzynarodowym rezonansie utworu, lecz ewokowany przez nie nastrój tęsknoty i żalości tak trafnie i szczerze oddany przez kompozytora w muzyce. Również w niej mamy do czynienia z pewną

nieobecnością, objawiającą się w ograniczeniu przez kompozytora materiału muzycznego. Gęste faktury chromatyczne znane z jego wczesnej twórczości zastępuje tu prosta diatonika, a progresje harmoniczne – oscylacje raptem kilku akordów. W orkiestrze brakuje m.in. obojów i trąbek, a puzony pojawiają się w partyturze zaledwie na dziewięć taktów. Nie można się zgodzić z Olgierdem Pisarenką, że owo uproszczenie wiąże się z rezygnacją z „kunsztu”. Monumentalny kanon konstruujący pierwszą część dzieła stopniowo wyłania się z mroku ciemnego brzmienia niskiego rejestru kontrabas, od najniższego dźwięku skali instrumentu. Wraz z piątym pokazem tematu i wejściem altówek rozjaśnia się nie tylko instrumentacja, lecz również harmonia: temat zostaje przetransponowany ze skal małotercjowych do wielkotercjowych skal jońskiej i miksolidyjskiej. Wejściu sopranu towarzyszą smyczki i flety w niskim rejestrze, które przetrzymując dźwięki solistki sprawiają wrażenie sakralnego pogłosu. Wraz z pojawieniem się mrocznego akordu klarnetów, fagotów i waltorni, kompozytor „przyciemnia” również harmonię, obniżając drugi stopień szeregu diatonicznego, na którym zbudowana jest warstwa melodyczna tej

części. Opozycja tych dwóch porządków harmonicznych powraca jeszcze w kończącej całą część kadencji. W drugiej części kompozytor mistrzowsko „rozświeśla” harmonię, zamieniając charakterystyczny małotercjowy obiegnik z części pierwszej na motyw wielkotercjowy. Wreszcie w części trzeciej szerokie akordy smyczków dobarwione przez harfę i fortepian skutkują mistycznym, niemal organowym brzmieniem. Utwór kończy się przetrzymanym akordem A-dur, stanowiącym dominantę do rozpoczynającego utwór akordu e-moll. W ten sposób kompozytor rozwiązuje harmoniczną dramaturgię wszystkich trzech części.

Pragnąc opisać *III Symfonię „Symfonię pieśni żałosnych”* czuję się jednak równie bezradny jak kompozytor w swoim komentarzu, gdyż słowa nie są w stanie oddać zawartej w tym dziele ekspresji nieobecności. Po prostu trzeba się w tę muzykę zanurzyć.

Jerzy Maksymiuk

Urodził się w Grodnie. Studia muzyczne zwierczyły trzy dyplomy: z pianistyki (klasa Jerzego Lefeldą), kompozycji (klasa Piotra Perkowskiego) i dyrygentury (klasa Bogusława Madeya). W 1961 roku zdobył I nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Ignacego Jana Paderewskiego w Bydgoszczy, ale pianistykę porzucił na rzecz dyrygentury. W 1972 roku założył Polską Orkiestrę Kameralną, którą wkrótce wielu krytyków uznało za jedną z najlepszych orkiestr na świecie. Pod jego batutą POK koncertowała w tak prestiżowych salach, jak: Carnegie Hall, Royal Albert Hall (udział w London Proms), Wiener Verein. Sukcesem był także kontrakt z wytwórnią płytową EMI. W 1975 roku został pierwszym dyrygentem Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia, z którą dwukrotnie odbył tournée po Europie i Stanach Zjednoczonych. W latach 1983–1991 kierował BBC Scottish Symphony Orchestra. Jednocześnie w 1990 roku Jerzy Maksymiuk rozpoczął współpracę z English National Opera, gdzie poprowadził premierowe przedstawienie *Don Giovanniego* Mozarta i *Zemsty nietoperza* Straussa. Następne lata wypełniły koncerty w wielu renomowanych salach ze znakomitymi orkiestrami. Współpracował z London Symphony Orchestra, London Philharmonic Orchestra, Philharmonia Orchestra, Orchestre national de France, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra. W kraju koncertował w szczególności z Sinfonią Varsovią. Nagrał ponad sto płyt, m.in. dla wytwórni EMI, Hyperion, Naxos. Wiele z nich uhonorowanych zostało prestiżowymi nagrodami, jak choćby Wiener Flötenuhr, Gramophone Classical Music Award, Fryderyk. Maksymiuk zawsze

propagował muzykę współczesną. Jest jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej. Wielokrotnie brał udział w Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień, dwukrotnie zdobywając nagrodę Orfeusza. W różnych krajach dokonał prawykonań ok. 200 współczesnych utworów. W uznaniu tych zasług University of Strathclyde w Glasgow uhonorował go tytułem Doctor of Letters. Za popularyzację muzyki Edwarda Elgara, Elgar Society przyznało mu złoty medal, zaś za wybitne osiągnięcia i działalność na rzecz BBC Scottish Symphony Orchestra otrzymał tytuł Conductor Laureate. Maksymiuk jest także kompozytorem muzyki symfonicznej, kameralnej, baletów, pieśni oraz muzyki filmowej. Odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”. Jest także laureatem Super Wiktora, a także Honorowym Obywatelą Białegostoku.

Elżbieta Szmytka

Sopranistka. Ukończyła Akademię Muzyczną w Krakowie, gdzie studiowała śpiew pod kierunkiem prof. Heleny Łazarskiej. Od debiutu w 1984 roku na scenie Théâtre Royal de la Monnaie w Brukseli występuje na największych scenach muzycznych świata, m.in. w Staatsoper w Wiedniu i Berlinie, Opéra Bastille i Théâtre des Champs Élysées w Paryżu, Grand Théâtre w Genewie, Teatro Real w Madrycie, Nederlandse Opera w Amsterdamie, Teatro Colón w Buenos Aires, Lyric Opera w Los Angeles i Toronto, Royal Albert Hall i Wigmore Hall w Londynie, Musikverein w Wiedniu, Palais des Beaux-Arts w Brukseli, Filharmonii w Berlinie, Carnegie Hall w Nowym Jorku, na Festiwalach w Salzburgu, Glyndebourne, Aix-en-Provence czy Edynburgu. Artystka występowała pod kierunkiem światowej sławy dyrygentów, jak Claudio Abbado, Colin Davis, Pierre Boulez, Simon Rattle, John Elliot Gardiner, Nikolaus Harnoncourt, Antonio Pappano, Georg Solti, Neville Marriner, Kent Nagano, Wolfgang Sawallish, Armin Jordan, Marc Minkowski, John Pritchard, Sylvain Cambreling czy Andrew Davis. Artystka zachwyca w repertuarze operowym, w szczególności partiami z dzieł Mozarta, jak Zuzanny w *Weselu Figara*, Królowej Nocy i Pamiły w *Czarodziejskim flecie*, Despiny w *Così fan tutte*, Serpety w *Rzekomej ogrodnicy*, Konstancji w *Urowadzeniu z Seraju*, Ilii w *Idomeneo*, Servilii i Vitelii w *Łaskawości Tytusa*, Celii w *Lucio Silla* oraz Verdiego – rolę Tebalda w *Don Carlosie*, Oskara w *Balu maskowym*, Nannetty w *Falstaffie*, Gildy w *Rigoletto*, Violetty w *Traviacie*. Ponadto interpretowała postacie Anusi w *Wolnym strzelcu* Webera, Adiny w *Napoju miłosnym* Donizettiego, Zerbinetty

w *Ariadnie na Naxos*, Sophie w *Kawalerze Srebrnej Róży* R. Straussa, Karolinę w *Potajnym małżeństwie* Cimarosa, czy tytułową partię w *Alcinie* Händla. Ma na swoim koncie wiele rejestracji radiowych i telewizyjnych. Dokonała ponad 20 nagrań płytowych i DVD, m.in. dla wytwórni Philips, Sony, EMI, Deutsche Grammophon, Ricercar czy Telarc, na których znalazły się wykonania utworów m.in. Mozarta, Janáčka, Szymanowskiego, Chopina, Góreckiego i Moniuszki.

Orkiestra Filharmonii w Szczecinie

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie powstała w 1948 roku, w którym to zintegrowano rozproszone siły rozmaitych zespołów funkcjonujących w powojennym Szczecinie, tworząc Robotnicze Towarzystwo Muzyczne. Orkiestrę tworzy ponad 90 wyśmienitych muzyków. Niewątpliwym walorem ich koncertów jest świetna akustyka złotej sali symfonicznej przy ul. Małopolskiej. Piękny pod względem architektonicznym budynek, wielokrotnie nagradzany w prestiżowych konkursach architektonicznych, uznany m.in. za najładniejszy budynek w Europie (European Union Prize for Contemporary Architecture – Mies van der Rohe Award), stał się niejako impulsem do dynamicznego artystycznego rozwoju zespołu. W ostatnich sezonach występowały tu takie sławy, jak: Mischa Maisky, Dina Yoffe, Ingolf Wunder i Eric Lu. Na przestrzeni lat Orkiestrze Symfonicznej Filharmonii towarzyszyli wybitni soliści, m.in.: Gábor Boldoczki, Tabea Zimmermann, Christian Tetzlaff, Sergei Babayan, Francesco Tristano, Terence Blanchard i Matthew Herbert. Na podium dyrygenckim zaś stawały takie osobistości, jak Jerzy Maksymiuk, Eugene Tzigane, Łukasz Borowicz, José Luis Gomez, Ainārs Rubiķis, Thomas Sanderling, Jacek Kasprzyk, Antoni Wit. W 140. rocznicę urodzin patrona instytucji, Mieczysława Karłowicza, Filharmonia nagrała płytę z udziałem Bartłomieja Nizioła oraz Łukasza Borowicza, która otrzymała nominację do nagrody muzycznej Fryderyk w kategorii Album Roku Muzyka Symfoniczna i Koncertująca. W ciągu kilkudziesięciu lat orkiestra zapraszana była przez wiele znakomitych ośrodków muzycznych. Zagrała w Filharmonii Narodowej oraz na estradach w Belgii,

Holandii, Danii, Hiszpanii, Niemczech, Szwecji, Bułgarii, a także we Włoszech i Francji. W 2018 roku Orkiestra Symfoniczna Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie będzie obchodziła 70. urodziny. Kontynuując bogatą tradycję muzyczną Szczecina, w jubileuszowe obchody wprowadzi melomanów norweski dyrygent Rune Bergmann – dyrektor artystyczny Filharmonii.

Realizacja programu „100 na 100. Muzyczne dekady wolności”
Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie
dr Daniel Cichy – dyrektor–redaktor naczelny

Rada programowa
Małgorzata Małaszko-Stasiewicz – przewodnicząca
dr Artur Szklenier – wiceprzewodniczący
Ewa Bogusz-Moore
dr hab. Szymon Bywalec
dr Daniel Cichy
dr hab. Marcin Gmys, prof. UAM
prof. dr hab. Alicja Jarzębska
Jerzy Kornowicz
dr Mieczysław Kominek
dr hab. Iwona Lindstedt
Joanna Wnuk-Nazarowa

Pracownicy i współpracownicy Polskiego Wydawnictwa
Muzycznego zaangażowani w realizację programu
„100 na 100. Muzyczne dekady wolności”

Maria Bielatowicz – starszy redaktor, koordynator projektu
Adam Suprynowicz – koordynator merytoryczny
Barbara Orzechowska-Berkowicz – główny specjalista
ds. produkcji nagrań
Agata Gołębiowska – zastępca dyrektora ds. ekonomicznych
i główny księgowy
Janina Warzecha – kierownik działu zarządzania prawami

Mateusz Barłóg – specjalista ds. zarządzania prawami
Karolina Ciesielska – specjalista ds. zamówień publicznych
Monika Dziurawiec – redaktor
Alina Gaworska – koordynator filmowych wizytówek
Mariusz Gradowski – gospodarz filmowych wizytówek
Radosław Kotapka – konsultant ds. promocji i PR
Katarzyna Marianowska – specjalista ds. obrotu prawami
Alicja Myśliwiec – specjalista ds. promocji
Anna Olak – główny specjalista ds. kontrolingu
Anna Pęcherzewska-Hadrych – koordynator komponentu
edukacyjnego
Adam Rorat – redaktor
Marek Sinior – specjalista ds. księgowości

oraz: Danuta Ambrożewicz, Angelika Barnowska-Nawara, Klaudia
Bilczewska, Bibianna Ciejka, Agnieszka Cieślak, Joanna Dąbek,
Grażyna Gajewska, Małgorzata Gańko, Tomasz Gilski, Violetta
Helbin-Kolasa, Marcin Hernas, Justyna Jachimczak, Paulina Krupa,
Teresa Kozak, Justyna Marciniak, Hanna Murłowska-Zajęc, Justyna
Neuer-Luboradzka, Jakub Nikiel, Justyna Pieszczek-Zadańska,
Ilona Polak-Wróblewska, Magdalena Poźniak-Mietła, Sylwia Religa,
Elżbieta Ryzczniak, Małgorzata Sadowska, Bogdan Sowiński,
Maria Strączek, Gabriela Szala, Anna Walczak, Urszula Wesołowska,
Katarzyna Wiesiołek, Agnieszka Winkowska, Janusz Wojdowski,
Emil Wojtacki, Maryla Zajęc, Dominika Zatoń, Agnieszka Zatyka-
-Szlachcic, Elżbieta Żegleń

Organizator koncertów w ramach programu
„100 na 100. Muzyczne dekady wolności”
Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie
dr Daniel Cichy – dyrektor–redaktor naczelny

Opieka merytoryczna
dr Daniel Cichy

Program i koordynacja koncertów
Filip Berkowicz – Music Consulting

Wsparcie organizacyjne
Maciej Kopiński

Książka programowa

Opieka merytoryczna
dr Daniel Cichy

Koncepcja i koordynacja publikacji
Filip Berkowicz – Music Consulting

Projekt okładki i wnętrza publikacji
The Codeine

Redakcja
Maciej Kopiński, Daria Szwed

Skład i łamanie
Magdalena Pieczka

Korekta
Daria Szwed

Polskie Wydawnictwo Muzyczne
al. Krasieńskiego 11a, 31-111 Kraków
www.pwm.com.pl

Druk i oprawa: Petit Skład – Druk – Oprawa
Wojciech Guz i Wspólnicy Spółka Komandytowa,
ul. Tokarska 13, 20-210 Lublin

10 **Kraków**
Filharmonia im. Karola Szymanowskiego
• **Paderewski, Szymanowski**
Anna Mikołajczyk-Niewiedział, Ewa Marciniak, Leszek Skrla, Kevin Kenner
Chór i Orkiestra Filharmonii im. Karola Szymanowskie
Tadeusz Strugała

26 **Katowice**
NOSPR
• **Kilar, Górecki**
Iwona Hossa, Ewa Wolak, Rafał Bartmiński, Wojciech Gierlach
Chór Narodowego Forum Muzyki
Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia
Michał Klauza, Agnieszka Franków-Żelazny

42 **Białystok**
Opera i Filharmonia Podlaska – Europejski Centrum Sztuki
• **Szymanowski, Kilar**
Adam Zdunikowski
Chór i Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej
Mirosław Jacek Błaszczyk

54 **Olsztyn**
Warmińsko-Mazurska Filharmonia im. Feliksa Nowowiejskiego
• **Nowowiejski, Penderecki, Stachowski, Chyrzyński, Kilar**
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej
Piotr Sutkowski

66 **Łódź**
Filharmonia Łódzka im. Artura Rubinsteina
• **Bacewicz, Palester, Tansman**
Iwona Socha, Julia Kociuban
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Łódzkiej
Paweł Przytocki

78 **Rzeszów**
Filharmonia Podkarpacka im. Artura Malawskiego
• **Górecki, Panufnik, Malawski, Kilar**
Chór Wydziału Muzyki Uniwersytetu Rzeszowskiego
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Podkarpackiej
Dawid Runtz

90 **Szczecin**
Filharmonia im. Mieczysława Karłowicza
• **Górecki**
Elżbieta Szmytka
Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie
Jerzy Maksymiuk

102 **Poznań**
Filharmonia Poznański im. Tadeusza Szeligowskiego
• **Tansman, Szeligowski, Panufnik**
Orkiestra Filharmonii Poznańskiej
Łukasz Borowicz

112 **Wrocław**
Narodowe Forum Muzyki im. Witolda Lutosławskiego
• **Lutosławski**
NFM Filharmonia Wrocławska
Giancarlo Guerrero

122 **Warszawa**
Teatr Wielki – Opera Narodowa
• **Górecki, Paderewski, Penderecki**
Iwona Hossa, Karolina Sikora, Arnold Rutkowski, Mariusz Godlewski,
Tomasz Konieczny, Garrick Ohlsson
Chór i Orkiestra Teatru Wielkiego – Opery Narodowej
Jacek Kasprzyk

138 **Gdańsk**
Europejskie Centrum Solidarności
• **Kotoński, Penderecki, Dobrowolski, Schaeffer, Rudnik, Mazurek, Michniewski, Sikorski, Knittel, Szymański, Sikora**
Michał Jacaszek, Stefan Wesołowski

Chicago
St. Hyacinth Basilica
• **Kilar**
Natalia Rubiś, Katarzyna Sądziej, Jesse Donner, Kurt Link, Andrzej Białko
Paderewski Symphony Chorus
Chicago Philharmonic
Marek Moś

Kopenhaga
The Royal Danish Library
• **Moszymańska-Nazar, Zubel, Lutosławski, Augustyn, Bacewicz, Górecki**
Isabella Hübener, Tanja Zapolski
Theatre of Voices
Smith Quartet
Paul Hillier

Frankfurt nad Menem
Dr. Hoch’s Conservatory
• **Meyer, Przybylski, Lutosławski, Szmytka, Mykietyn**
Ensemble Modern
Michael Wendeborg

Londyn
Royal Festival Hall
• **Górecki**
Elizabeth Atherton
London Sinfonietta
David Atherton

Lwów
Lwowska Filharmonia Obwodowa
• **Lutosławski, Szymański, Stańczyk, Mykietyn, Kornowicz**
Ensemble Nostri Temporis
Roman Rewakowicz

Melbourne
Meat Market
• **Serocki, Karski, Stańczyk, Jaskoń, Kwieciński, Szmytka**
ELISION

Mediolan
Auditorium Lattuada
• **Penderecki, Górecki, Zubel**
Agata Zubel
Sentieri selvaggi
Carlo Boccadoro

Nowy Jork
Roulette Intermedium
• **Mykietyn, Wielecki, Zielińska, Nowak, Zubel**
Jacob Greenberg
ICE International Contemporary Ensemble
Steven Schick

Paryż
Le Carreau du Temple
• **Górecki, Haubenstock-Ramati, Kwieciński, Szymanowski, Kornowicz, Zubel**
Hélène Walter
Ensemble intercontemporain
Mehdi Lougraïda

Tokio
Sumida Hokusai Museum
• **Szymanowski, Bacewicz, Lutosławski, Mykietyn, Górecki, Bujarski, Penderecki**
Silesian String Quartet

Wiedeń
Semperdepot
• **Malawski, Haubenstock-Ramati**
Klangforum Wien

Organizatorzy

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Partnerzy instytucjonalni w Polsce

Współorganizatorzy Gali w Warszawie

Mecenas Gali i Instytutu

Partner główny Gali

Partnerzy strategiczni

Partner

Partnerzy instytucjonalni na świecie		
Polskie Wydawnictwo Muzyczne składa serdeczne podziękowania wszystkim Ambasadom Rzeczypospolitej Polskiej, Instytutom Polskim oraz Konsułatom Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w 10 krajach świata, w których odbywają się koncerty "100 na 100. Muzyczne dekady wolności". Dziękujemy Ambasadorom, Konsułom, Dyrektorom Instytutów Polskich oraz Pracownikom tych placówek za zaangażowanie i pomoc przy realizacji koncertów i wydarzeń im towarzyszących.		
Partnerzy medialni		
		

100 Sto na Sto
Muzyczne dekady
wolności

Patronat Narodowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy
w Stulecie Odzyskania Niepodległości

Sfinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
w ramach Programu Wieloletniego „Niepodległa” na lata 2017–2021

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego